

Tegning, saa har jeg paa det Grundlag, jeg har faaet der, stadig uddannet mig videre, og alle de Aar haft stor Glæde og godt Udbytte af den Undervisning, jeg fik den Gang. Det har ogsaa vist sig, at jeg med det, jeg nu kan, har kunnet tjene 6—7 Kroner om Dagen. Senere i Livet har jeg ogsaa set, at jeg har faaet Brug for alt, hvad jeg i sin Tid syntes var nødvendigt at lære paa Tegneskolen. Jeg taler ogsaa med Erfaring om, at det er et uvurderligt Gode, at ens Forældre har ofret noget paa ens Uddannelse, selv om man bliver gift og paa den Maade forsørget. Man faar mange flere Nydelser og Glæder i Livet, man ser med megen mere Interesse paa det, man forstaaer sig paa, og saa er det en tryk og behagelig Følelse at vide, at man i givet Tilfælde kan ernære sig selv.

Det Arbejde, som er udført, efter at en grundig Tegneundervisning er gennemgaaet, ser man sig sjelden ærgelig paa, hvilket ellers ofte er Tilfældet med meget af det Kvindearbejde, som oversvømmer Verden.

Hvad enten det er brændt, skaa-ret eller malet Arbejde, saa er det frygteligt at se paa, naar det af Udførelsen fremgaar, at „Mesteren“ derfor ikke har haft Begreb om Tegning. Teknikken er nem nok at lære til de forskellige Arbejder, men hvad kan det nytte med godt udførte Arbejder, naar Tegningerne dertil ikke duer eller ikke er forstaaede. — Desværre er der nu her i Landet mange Undervisningsanstalter, hvor de ledende Damer ikke selv kan tegne ordentligt, hvilket selvfølgelig skader Kvindens Stilling meget, thi før vi Kvinder lærer at udføre vort Arbejde grundigt og med en Dygtighed lig Mandens, før kan vi heller ikke vente at faa det betalt som Manden. Men det, at vi ikke altid gør det, kommer netop af, at der næsten aldrig gives os saa lang Læretid, som Manden faar.

Derfor siger jeg til alle Forældre, der paa nogen mulig Maade kan: Giv eders Døtre en Uddannelse lig den, I giver eders Sønner, og de vil være eder taknemlige derfor hele Livet.

Clara Krog.

Meningen?*)

(Sluttet.)

Der er for Tiden hos os herhjemme noget, der kaldes den litterære Strid — en Strid om Abstraktioner. En Præst har blandt andre taget til Orde, og da han har talt både med Myndighed og forstandigt, har hans Indvendinger faaet mer Vægt end de andres. Alligevel søger han samme Vej som de andre, som Mænds Begavelse anviser det: ud i Abstraktionernes Taage.

Efter hans Mening har den Mand ikke gjort nok, som i sin Tid begejstrede Ungdommen og varmede Jordbunden op herhjemme med den Ild, der brændte i ham selv. Ret beset,

*) Ved et Uheld var Spørgsmaalstegnet udeladt i forrige Nummer.

er han at anklage, fordi der har vist sig at trives nok saa rigeligt Tidsler og Kvik som Roser og Nyttegræs paa den Mark, han beskindede — som om det var hans Skyld, at der laa Spirer i Jorden til det ene saavel som det andet! — men det vilde dog alt kunne tilgives, naar han blot havde taget eller vilde tage sig lidt pædagogisk af sine Tidsler og navnlig paa det nøjagtigste give Besked om og klare Begrebet „den fri Kærlighed“. Som om der virkelig lader sig tale om et Begreb, et blot og bart Begreb, fem hele Minutter ad Gangen, uden at man holder op at forstaa, hvad man taler om. Som var den fri Kærlighed ikke en god Ting eller en daarligh Ting, alt efter de Eksempler, man underforstaaer med den og Sletningenting, naar man tager Eksemplerne fra. Som om en Ting abstraheret fra alle Ting, kunde være et noget, blot saa lang Tid som en Sæbeboble kan glimre som Klode i Luften. Som om det kunde blive en Mands Sag, der af en Mand at være, dog har holdt sig ret fri for dogmatisk Forfaldenhed, nu i sin modne Alder at blive Don Quichote for Abstraktionen, den flygtigste af alle Duenna'er.

Der var en Gang en Mand for, meget længe siden — desværre egnede Datiden sig ikke, som vor Tid vilde have gjort det, til at oplyse, paa hvilke fysiske Uregelmæssigheder denne Mands enestaaende Væsen beroede — en Mand, uden synderligt Talent til at abstrahere eller heller til at føre Sværd, altsaa uden Begavelse i mandlig Forstand, men med Evne til at tænke primitivt, til at tale primitivt, til at virke primitivt paa Sjælen. Han havde den Lykke at leve i et Land, hvor man lod ham vokse op, lod ham gennemleve sin Udvikling, tiltrøds for hans paafaldende Egenhed. Han havde endvidere den Lykke, da han traadte frem for Samfundet, at blive forstaaet af nogle — i ethvert andet Land end netop i Jødeland vilde han være bleven forstaaet af ingen, eller er han bleven forstaaet af ingen, thi vi ved ikke, hvor mange Gange han mulig er kommen til Verden og forgæves har ladet sig høre. Han hed Jesus af Nazareth.

Eliten af Folket, Farisæerne, som Landets abstraktionsbegavede Mænd gerne kaldtes, vendte vel Ryggen til ham en Tid lang, da han jo intet meddelte af Interesse for dannede, men gjorde ham dog omsider den Ære at blive opmærksom og finde ham farlig, fordi han talte dem for højt og for fritænkensk om deres skyhøje Jehovah, hvem han „forringede“ fra den abstrakteste af Abstraktioner til det næreste, det fatteligste Væsen for Mennesker, til Fader.

Det meningsløse er hændt, at denne Mands Navn, hvis Liv var Opposition mod det Samfund, der præges af mandlige Evner, har været hæftet til Samfundet siden, uden at Samfundet dog fandt det eller senere har fundet det Umagen værd at forandre sig eller har vraget den Udvikling, man var inde paa, skønt denne Mand sagde dem, at den var paa Vildspor. Det er ikke ham, men Farisæerne, Eftertiden har givet Medhold, thi endnu

handler Mænd som Mænd handlede den Gang, endnu er Mænds Vis og saa Samfundets Vis, endnu gør man sig en Ære af at „sætte sig mod det Onde“, skønt den underlige Mand kaldte det at deltage i Uret — blot at Navnet Farisæer er holdt op at være et Hædersnavn og derfor heller ikke længere er brugeligt for de oplyste i Landene.

Ganske vist, denne Meningsløshed kan ikke bebrejdes vor Tid — Kristenheden har været ukristelig siden den Gang, da Mænd, efter Mænds Skik, satte i System, hvad der var Opposition mod Systemer, men den er dog værd at nævne her, hvor der i det hele tales om Meningsløshed. Det giver, om ikke Undskyldning, saa dog en smuk Baggrund at lyse imod for det Samfund, der skrider frem for vore Øjne — skrider frem ikke mindst i Meningsløshed — dette 1900-aaige Misbrug af et retfærdigt Menneskes Navn af selve det Samfund, der ved Vold og Uret er bleven til, hvad det er, der blot nu i den ellefte Time, der er saa praktisk en Omvendelsestid for dem, som har brugt de ti brødt til at hærge i, behager sig selv med at ynkes ved Lidelse og nu spiller barmhjertig Samaritan efter først at have spillet Røverens Rolle og, vel at mærke, faaet Røverens Udbytte godt deponeret.

Saa er der endelig os selv — Kvindene, som nu „skrider frem“ efter vor Tur og for første Gang har Udsigt til at blive anerkendt Magt i Samfundet.

Skulde man nu ikke tro, at naar en ny Kraft kommer til, maa den ogsaa medbringe Nyhed? At den maa være en Kraft, holdt i Reserve af Udviklingen til den Tid, da andre Kræfter har udfoldet sig indtil Træthed? At det maatte være Kvindernes Egenhed, det ved Kvindeliv erhvervede Væsen, det nu forestod at prøve som Samfundsfaktor?

Er det ikke sandsynligt, naar de mandlige Evner har bragt Samfundet derhen, hvor vi ser, at det er, saare langt, men dog til sidst skruet ind i en Cul-de-sac*) af Meningsløshed, at det saa er en hel anden Slags Intelligens, der tiltrænges for at føre Samfundet ud eller andet Steds hen end i ny lukkede Gader? At det er Abstraktionsevnen, der behøver en Konkurrent, ikke Forstærkning fra et Køn endnu? At naar Mænd selv med Øje for Abstraktionernes Luftighed, til Hjælp imod Abstraktioner kun kan udfinde Abstraktioner, saa behøves en Raadgiver, der har for Vane at kredse om det konkrete og forholde sig jevnhøjt til det, ikke himmelhøjt eller kathederrhøjt.

Men sker nu dette i Virkeligheden eller er der Udsigt til, at det vil ske? Langt fra. Kvindene higer blot hen i samme lukkede Gade, hvor der allerede er trangt nok i Forvejen, de vil blot den gamle, bekendte, mandlige Vej, fremad med Albuerne, frem og faa Position. Intet rødmer de over som over deres saakaldte „manglende“ Abstraktionsevne, intet higer de bort fra som fra den „Svaghed“ at synes

*) Blind Gade.

om nogen og noget i al dets udprægede Særegenhed uden at vurdere det efter Systemerne, intet attraaer de som at vokse i Sans for Begreber og for det „almene“, og i Evne til at lade det levende enkelte herefter „bedre“ forkomme.

Er der Mening i dette? Er det Fremskridt? Ja, for nøjsomme Sjæle maaske er det glædeligt Fremskridt. Hvis man vil kalde det Fremskridt at komme med, hvor der er Opløb, at de gamle Mandviser nu udsættes for Sopran og Alt, at man indretter sig efter „fremragende“ mandlige Eksempler, efter Per Gynt's blandt andre og de stores om os i Øst og Vest og Syd, indretter sig efter sin Tur for Støbeskeen, saa er det Fremskridt, Kvinder er inde paa.

Er det Meningen?

Helga Johansen.

Tulipanen,

dens Historie og Dyrkning,
af Carl Hansen,

er Titlen paa et overordentlig interessant lille Hæfte, der for nylig er udkommet. Enhver Blomsterven vil have Fornøjelse af at læse denne livlige, velskrevne Skildring, men ogsaa enhver Ven af Udviklingens Historie vil have Udbytte deraf. Mærkelig nok har nemlig saa uskyldig en Ting som en Blomst en Gang formaaet at gribe forstyrrende ind i et helt Folks Liv og Velvære.

Høllænderne, som ellers under mange Forhold har vist sig besindige og lidenskabsløse, blev pludselig grebne af en Blomstermani, der udartede til et komplet Raseri, og Tulipanen var Centrum for alt dette. Aldrig har vist nogen Blomst sat saa mange Sind i Bevægelse og Oprør, som den Gang, da det endog for en og anden gjaldt Livet at eje en saa sjælden Skat som et eneste Løg af en bestemt og ny Tulipansort eller Varietet.

Første Gang omtales Tulipanen i Midten af det 14de Aarhundrede af den persiske Digter Hafiz, der i høje Toner priser de brogede Blomsterbægere. Selv Cypresser og Roser behager ham ikke, siger han, naar Pigen, skøn som Tulipanen, ikke er til Stede.

Tyrkerne var i Evropa i lang Tid ene om at dyrke Tulipanen; den har t. Eks. i Serailets Haver i Konstantinopel sikkert været plejet med Omhu allerede i det 15de Aarhundrede, medens den først i Midten af det næste Aarhundrede blev kendt i det civiliserede Evropa.

Damerne i Serailet plejede dem vistnok med forholdsvis størst Forkærlighed; for mange af dem var Tulipanen netop den Blomst, der mere end nogen anden mindede dem om deres Hjemstavn, deres Ungdom og deres Frihed, thi der er vægtige Grunde, som taler for, at Tulipanen er af persisk Oprindelse.

Hvert Aar fejrede Serailet en Tulipanfest. Sultanen har gennem lange Ti-

Brev fra Sverrig.

Promotionsfesten i Upsala 31. Maj 1900.

— — — Og saa skinnede Solen, klart og varmt over den smukke lille Universitetsby, der laa med sine mange gammeldags Bygninger, sin nyrestaurerede Kirke med dens stolte Taarne knejsende mod en ren, blaa Himmel — alt indrammet af Birkenes og Lønens lys, lette Løv, et vidunderligt smukt Sommerbillede efter mange Dages Regn og Kulde. Feststemning var der over Byen fra den tidlige Morgen, Kanonsalut og Klokkeringning, Flag og pyntede Mennesker. Præcis Kl. 12 aabnedes Universitetets Døre og under Melodi af Mendelssohns Marsch af En Skærsommernatsdrøm vandrede Processionen, ført af 15 Bannerbærere, ind i den af et elegant Publikum tætsatte Aula. — Først kom de højere Aytoriteter, dernæst det teologiske, dernæst det juridiske, saa det medicinske,

tilsidst det filosofiske Fakultet, efterfulgt af Officerer af det uplandske Regiment i fuld Uniform. De indtog deres Pladser paa Gulvet midt for Talerstolen, bag hvilken Kor og Orkester var anbragt paa Tribunen, der indtager den vestlige Del af Aulaen; alle Filosofidoktorerne har paa Brystet en større og en mindre Laurbærkrans, den større blev senere af Promotor med megen Omhu trykket paa den nykreerede Doktors Hoved, medens de juridiske og medicinske Doktorer paa-sattes en høj, spændeberstet Hat; 25 saadanne Hatte var opstillede paa et Bord ved Promotors ene Side og de respektive Diplomer laa paa et Bord ved hans anden Haand.

Der var 2 Bannere for Sangforeningen og 13 for de forskellige Landsdele (Nationer), og de 15 Bannerbærere, valgte blandt de yngste Studenter, med blaa og gule Skjær, de hvide Huer paa under hele Ceremonien, tog sig udmærket godt ud, opstillede ved hver sin Pille i den store pragtfulde Aula,

der er holdt i mørkeblaat, dekoreret med gyldne Egeblade og Lavrbærgrene. Den er meget stor, den rummer ca. 2000 Mennesker, er kuppelformet med Ovenlys, saa Solen fik Lov at bidrage sit til Festen ved at lade sit straalende Lys gøre alt endnu mere glimrende. Festen begyndte med en Indledningstale af Universitetets Rektor, Professor Alin, der i et langt Foredrag udviklede Promotionens Historie i de henrundne 3 Aarhundreder, siden den første Gang fandt Sted i Januar Maaned 1608, omtrent med de samme Skikke som nu; 110 Promotioner har siden fundet Sted, og nu forstaaer de Svenske at dyrke Laurbær i saa stor Mængde, at de promoverede ikke behøver at tage til Takke med andre Blade i Stedet for de rigtige Laurbærkranser, som de tidligere maatte, paa Grund af „det nordlige Klima“. Efter Talen blev Viktor Rydbergs dejlige Promotionskantate (Musik af Josephson) afsunget af et Kor af Damer og Herrer, Soli af Frk. Thulin og Fru

Afzelius og en Hr. Borgström, hvis Stemmer klang prægtigt i det høje, store Rum; derefter kom den højtidelige Promotionsakt, der foregik til dæmpet Musik af Haydn. Promotor for det juridiske Fakultet, Professor Blomberg, udtalte, efter at have paasat sig selv Doktorhatten, den latinske Formular, paasatte Ringen og Doktorhatten paa 6 Hædersdoktorer og 1 (virkelig efter aflagt Prøve udnævnt) Doktors Hoved; det foregik med højtideligt Ceremoniel, afsluttet med en kort Lykønskningstale til de nye Doktorer. Derefter steg det medicinske Fakultets Promotor, Professor, Grev Mörner, op paa Katederet, og gennemgik samme Ceremonier, men paa en ret humoristisk Maade og med en meget smuk Lykønskningstale til de 6 Jubeldoktorer, de 5 Hædersdoktorer og de 4 Doktorer, som havde taget Doktorgraden tidligere, hvoriblandt fandtes den første kvindelige medicinske Doktor, Frk. Stecksén. Der var vist hende den udsøgte Opmærksom-